

«Παπα Δημήτρης Γκαγκαστάθης, ο άνθρωπος του Θεού»: Αφιέρωμα στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Ένας λάτρης της λατρείας, ένας εραστής της προσευχής, ένας προστάτης και υπέρμαχος της οικογένειας. Άνθρωπος που πραγματικά πάλεψε και όλη του η ζωή ήταν μία έκφραση της πίστης του, ήταν μία ομολογία Χριστού.

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Εκδήλωση αφιερωμένη στο νέο άγιο της Εκκλησίας, Παπα Δημήτρη Γκαγκαστάθη, με τίτλο «**Ο φίλος των Αρχαγγέλων**» (από το ομώνυμο βιβλίο των εκδόσεων “**Εν Πλώ**”), πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 5 Οκτωβρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Στην συζήτηση συμμετείχαν ο Πρωτοπρεσβύτερος **π. Σπυρίδων Βασιλάκος**, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, Θεολόγος και Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», **ο Δρ. Στέφανος Δημόπουλος**, Χειρουργός Οφθαλμίατρος και **ο Δρ. Παναγιώτης Γρηγορίου**, Ψυχίατρος.

Η συνάντηση ήταν ένας διάλογος για έναν νέο άγιο της Εκκλησίας, **τον Άγιο Δημήτριο Γκαγκαστάθη**, έναν άνθρωπο του Θεού, έναν λάτρη της λατρείας, έναν εραστή της προσευχής, έναν προστάτη και υπέρμαχο της οικογένειας, αφού είναι γνωστό ότι ο Άγιος Δημήτριος είχε εννέα κόρες. Άνθρωπο που πραγματικά πάλεψε και όλη του η ζωή ήταν μία έκφραση της πίστης του, ήταν μία ομολογία Χριστού. Οι δύο γιατροί που φιλοξένησε ο π. Σπυρίδων, είναι άνθρωποι που συνάντησαν τον άγιο και απέκτησαν μία ζωντανή και δυνατή πνευματική εμπειρία.

Ιδιαίτερη ήταν η αναφορά που έκαναν στην αίσθηση που είχαν, από την συνάντηση με ανθρώπους που έχουν καθαγιαστεί από το Άγιο Πνεύμα, και όταν έβλεπαν τα μάτια τους, αισθάνονταν πραγματικά ότι έβλεπαν τον ίδιο το Θεό. Μία πολύ έντονη αίσθηση που είχαν με τους αγίους της εποχής μας που γνώρισαν, όπως και με τον Παπα Δημήτρη.

«Οπότε ίσως είναι εκείνα τα μάτια, τα οποία αποκαλύπτουν και αυτόν τον μυστικό θησαυρό της ψυχής, αυτό τον πλούτο της ψυχής που είχαν αυτοί οι άνθρωποι.»

Ο άγιος Δημήτριος, ήταν ένας άνθρωπος ο οποίος πέρασε πάρα πολλά. Μεγάλες δοκιμασίες, πολλούς πειρασμούς, κουράστηκε πολύ, αγωνίστηκε πολύ, καταδικάστηκε σε θάνατο, κυνηγήθηκε πολύ. Παρόλα αυτά όμως, όλη αυτή η αγριότητα την οποία έζησε δεν κατάφεραν να κυριεύσουν ή να νεκρώσουν αυτήν την ειρήνη την οποία είχε στην καρδιά του, λόγω της παρουσίας της πραγματικής ειρήνης, που είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Όπως τονίστηκε από τους συνομιλητές, οι άγιοι μεταξύ τους γνωρίζονται και αναγνωρίζονται, αναφέροντας περιστατικά που αφορούσαν τον Παπα Δημήτρη και τους αγίους Εφραίμ Κατουνακιώτη και Πορφύριο Κausοκαλυβίτη. Και τόνισαν ότι έχουν συναντηθεί στο σταυρό οι άγιοι, έχουν συναντηθεί στον Χριστό και μπορεί να μη συναντήθηκαν ποτέ, αλλά έχουν συναντηθεί. Μπορεί να μην γνωρίστηκαν, αλλά γνωρίζονται μεταξύ τους.

Ο άγιος ήταν αγράμματος και είναι γεγονός ότι έχουμε μία χωρία σύγχρονων αγίων οι οποίοι τελικά δεν πέρασαν από κάποια πανεπιστημιακή σχολή, δεν γνώρισαν πολλά γράμματα. Παρόλα αυτά όμως, έχοντας το Πνεύμα του Θεού και την σοφία του Θεού, οι άνθρωποι αυτοί δίδαξαν ακόμη και καθηγητές

πανεπιστημίου.

Οι γιατροί, μιλώντας για την γνωριμία με τον άγιο, επεσήμαναν ότι ελκύστηκαν από το βλέμμα του, την αγιότητά του, την πραότητα του, την ειρήνη του. Το γεγονός ότι παρόλο που ήταν άρρωστος, δεν είχε ψυχολογία αρρώστου. Ούτε καν ρωτούσε για την ασθένειά του, ούτε φαινόταν να αγωνιά για τα αποτελέσματα των εξετάσεων του, ούτε αν θα ζήσει ή θα πεθάνει ή αν πονάει ή δεν πονάει.

Μέσα από σειρά περιστατικών, αναφέρθηκαν στις θαυματουργικές διασώσεις που

έζησε ο άγιος στη ζωή του σε διάφορες επικίνδυνες περιστάσεις. Όπως και θαύματα αγίων σημειώνοντας ότι ο Παπα Δημήτρης ζούσε μέσα στο θαύμα, το οποίο το θαύμα δεν το θεωρούσε ο ίδιος κάτι το εξαιρετικό, αλλά ως κάτι το καθημερινό, το αναμενόμενο.

«Ο Παπα Δημήτρης ήταν ειρηνικός γιατί είχε την εμπειρία της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Θεού. Τον είχε δουλέψει πιστά και πίστευε ότι και φεύγοντας από αυτόν τον κόσμο, τον περίμενε η αγκαλιά του Θεού. Πτωχός εισήλθε στην Ιεροσύνη και πτωχότερος εξήλθε. Δεν χρησιμοποίησε ούτε καν τα νόμιμα και από τα νόμιμα έσοδα που είχε από την ιεροσύνη του, μοίραζε αφειδώς και μοίραζε και μεγάλα ποσά.

Ήταν ένας λειτουργός που με μεγάλη απλότητα τελούσε το μυστήριο με μία καθημερινή οικειότητα, σαν να ήταν αυτό η ζωή του, το κέντρο της ζωής του. Το θυσιαστήριο ήτανε ο τόπος που ζούσε, το κέντρο. Το πραγματικό του σπίτι ήταν ο ναός και το θυσιαστήριο. Ζούσε την θεία Λειτουργία, ζούσε το μυστήριο, ζούσε την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, ζούσε τη μετουσίωση των Αγίων Δώρων, εβίωνε τον ρόλο του ως ποιμένος να μεταδώσει τα άγια στους πιστούς.»

Η ασθένεια προς το τέλος της ζωής του τον έκανε ιδιαίτερα να υποφέρει σταυρό μέγα και είχε την πολύτιμη αγαπητική συμπαράσταση της πρεσβυτέρας του. Και βεβαίως η χάρις του Θεού τον βοηθούσε και ζούσε θαυμαστές εμπειρίες. Θεωρούσε ευεργεσία το καθετί, προσευχόταν για τους ανθρώπους και τους ευγνωμονούσε για το παραμικρό.

Δύο στοιχεία της ζωής του πολύ δυνατά αφορούσαν την δύσκολη ιστορικά περίοδο της πατρίδας μας μετά τη γερμανική κατοχή, όπου πραγματικά πέρασε πολύ δύσκολα. Και φαίνεται ο άνθρωπος του Θεού από την οπτική γωνία απ' την οποία έβλεπε τα πράγματα, που δεν άντεχε να ξεχωρίσει τους ανθρώπους σε αριστερούς και δεξιούς, αλλά τους θεωρούσε παιδιά του. Ένα άλλο γεγονός από αυτή την περίοδο είναι ότι όταν του έλεγαν ότι τον κυνηγούν οι αντάρτες, εκείνος απαντούσε ότι τον κυνηγούν οι αμαρτίες του.

Και βέβαια το αποκορύφωμα, εκεί που πραγματικά αποκαλύπτεται ο άνθρωπος του

Θεού, είναι ότι ο ίδιος, ενώ γνωρίζουμε ότι είχε καταδικαστεί σε θάνατο, όταν άλλαξαν τα πράγματα και καταδικάστηκαν εκείνοι που τον καταδίκασαν, μπήκε μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα και τους έσωσε.

Η πρεσβυτέρα Ελισάβετ στάθηκε στον Άγιο Δημήτριο, αλλά είναι βέβαιο ότι κοντά του σπούδασε την προσευχή, την μετάνοια και την λειτουργική ζωή. Εκείνο που κάνει πολλή εντύπωση είναι πως όταν είδε τη χειροτονία του συζύγου της, συγκλονίστηκε τόσο πολύ που όταν βγήκαν έξω του είπε, και το τήρησε μέχρι το μέχρι την έξοδό της από τον βίο στην αιωνιότητα, πως από αυτήν την ώρα θα φορέσει μαύρα και μαντήλι, για να του σταθεί ακόμη και σε αυτό. Και στην απάντηση του ότι αυτό είναι πολύ ρηχό, η πρεσβυτέρα του είπε πως απ' τα ρηχά πάμε στα βαθιά.

Οι δύο γιατροί επεσήμαναν πως ο Παπα Δημήτρης την ασθένειά του την έβλεπε ως δώρο της πρόνοιας του Θεού και Τον ευχαριστούσε για αυτήν, ως απαλλαγή από τους περισπασμούς και ευκαιρία προσευχής, ενώ ήταν καρκινοπαθής τελικού σταδίου. Διπλασίασε το τυπικό του και μνημόνευε τους πάντες. Το μόνο που του έμεινε σαν μοναδικό έργο ήταν η προσευχή και με αυτό βοηθούσε πάρα πολύ κόσμο και προσευχόμενος κοιμήθη.

Ο όσιος Ιουστίνος ο Πόποβις, μέγας και σπουδαίος Πατέρας της Εκκλησίας και

ομολογητής της πίστεως, έστειλε τα πνευματικά του παιδιά στον Παπα Δημήτρη και τους προέτρεπε να πάνε εκεί και να σπουδάσουν κοντά του λειτουργία, προσευχή, πίστη. Και ο άγιος Πορφύριος έλεγε ότι θα αναδείξει και θα αποκαλύψει ο Θεός έναν μεγάλο άγιο, έναν μεγάλο θησαυρό σε χρόνους δύσκολους για την οικογένεια, για την τεκνογονία. Και η αποκάλυψη αυτή είναι ο Άγιος Δημήτριος ο Γκαγκαστάθης.

Οι μαρτυρίες μέσα στο βιβλίο, που είναι πραγματικά συγκλονιστικές, έχουν καταχωρηθεί και μέσα στον φάκελο ο οποίος δόθηκε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο για την αγιοκατάταξη του του Αγίου Δημητρίου και αποτελούν πηγές παρηγοριάς, παραμυθίας ευλογίας, δύναμης για πολλούς ανθρώπους.

